

Lad os gaa op saadan gennem Byen, saa ved Folk med det samme Besked.

med mig,» udbød Ebba lidt efter, trykket ved Tanken herpaa.

«Saa maa Du lade hende tro, at det er mig —», svarede Bent.

Ebba knugede hans Haand, men svarede saa efter at have grublet lidt: «Nej, Bent! Du er storsindet, at Du dækker mig overfor Fremmede; men Far og Mor — og heller ingen andre — skal dog vide, hvor uendelig god den Mand er, jeg faar! — Jeg maa fortælle dem det hele, og det skal Du give mig Lov til!»

«Ja, ja, lille Ebba, naar Du endelig vil; men det er jo da ellers ikke nødvendigt.»

«Jo, Bent! — Joh det er! Ivrede hun; «den Ydmygelse er da det mindste, jeg har fortjent,» sluttede hun stille.

«Men lad os nu gaa hjemad, for nu har vi jo rigtignok meget for os,» sagde Bent, idet han drog hende op; «nu gaar vi altsaa først til dine Forældre og derefter til mine.»

Nede paa Engstien lagde han hendes Arm i sin. «Lad os gaa saadan op igennem Byen,» sagde han, «saa ved Folk med det samme Besked.»

Ebba gik længe tavs, betaget af sin uafventede Lykke; saa standsede hun, rakte ham for første Gang sin Mund, den hun, uværdig, endnu ikke havde turdet vove at give ham; og da hun havde faaet Kysset, sagde hun grebet:

«Bent — min stolte Mand! — Tak fordi Du har aert mig, hvad Kærlighed er!»

Ludvig Hammer.

Julestormen.

AF
Oscar Hedberg.

DEN skaaanske Metropoli Malmø var den Gang ikke saa stor som nu. Den havde som andre Byer i Opvækst Godt og Ondt, som brødes med hinanden ligesom hos et ungt Menneske i Lømskealderen; men for os, der var Børn, var Byen baade stor og lille nok til, at vi kunde erobre den uden paa nogen Maade at komme galt afsted. Barndommen har jo altid sin Romantik. Det er ganske vist først bagefter, man bliver sig denne bevidst; men saa sker det jo, at det blir af Betydning, om man indser, hvad det indebærer, at Erindringen har sine Rødder i Barndommens Verden, og at det altsaa ikke er ligegyldigt hvordan, denne er beskaften.

Erindringen er som et langt Væv i forskellige Farvetoner; om sin Helhed grint eller skent beror paa Opfattelsen af Livet i Nuet og de samlede Livserindrings Rølesprag. At huske tilbage er egentlig at glemme det kedelige og saa meget mere hengive sig til det, der gav positive

Resultater af den glubende Appetit paa Livet, som er ethvert aandeligt sundt Barns Kendemærke. Man har hele sin Barndomsby kortlagt i Hjernten, og man husker, at der skete det og der laa det, og for hver betydningsfuld Erindring tegnes et nyt Mindemærke paa Kortet.

Jeg havde Lejlighed til daglige Ophold i Byens ældste og største Apotek. I flere Aar kunde jeg gøre mig kendt med alle baade Indendørs og uendørs i Forbindelse med det temmelig store Apotek, til hvilket ogsaa hørte en Mineralvandsfabrik og et anseeligt Laboratorium. Jeg kendte hver enkelt af Personalet, lige fra den øverste af Farmaceuterne til den yngste af Bydrengene.

Apotekets saakaldte løbende Ærinde besørgedes af ti Drengene og to Karle. Disse to Karle var hinandens Modsatninger i saa godt som alt. Den ældste af dem hed Emil Jørler, og han var strengt religiøs, underviste i Religion i en Sondagsskole for Børn, men laa næsten altid i Krig med Apotekets Dreng. Han havde ogsaa en alt andet end tilforladelig Maade at være paa overfor Drengene; han nar-

Hun stirrede ned i Brøndens dybe Mørke,

rede dem f. Eks. med stadig nye Knæb til at betro ham alle deres Hemmeligheder, selv de mest intime, og lod det med en aldrig svigtende Punktlighed gaa videre til Apotekets to Indehavere, hvoraf særlig den ældste var en dybt alvorlig og streng Mand. Men den anden Karl, Johan Pettersson, hed han, var meget afholdt af Drengene og for saa vidt af det øvrige Personale ogsaa. Han var otteogtyve Aar gammel og satte altid sin frimodige Erobrerpræd mod Livet og overvandt mange Vanskeligheder med sit gode Humør. Der var noget af Eventyr over ham. Penge havde han altid, skønt hans Løn var ikke dertil; og han var alt andet end sparsommelig. Han udtrykte sig gerne i Omudsprog, hvilke han forstod at placere paa passende Steder, selv i Samtaler med de Overordnede. Kæresten havde han mange af, til det var Hverdagssmad, at de stod og passede paa ham udenfor Apoteket, og det var sjældent den samme mere end en Uge ad Gangen.

Dog havde han en Sorg, og det fremgik Tid efter anden, at det egentlig var den, der forårsagede hans hyppige Skiftet Kæresten. Han var forelsket i den tyveaarige Flaske-skyllerske Ellen Larsson, og hun vilde ikke vide af ham. Han forærede

hende ofte Gaver, hun tog imod dem, men han fik aldrig mere end et ventligt Smil til Tak. Engang blev jeg Vidne til et af hans mange Erobringsforsøg. Han gik ind til hende i det lille Lokale, hvor hun stod foran Vasken ved Vinduet og skyllede Medicinflasker.

— Ellen! sagde han.

— Ja, hvad er der? spurgte hun afvisende; hun kendte vel Indledningen og vilde gardere sig i Tide.

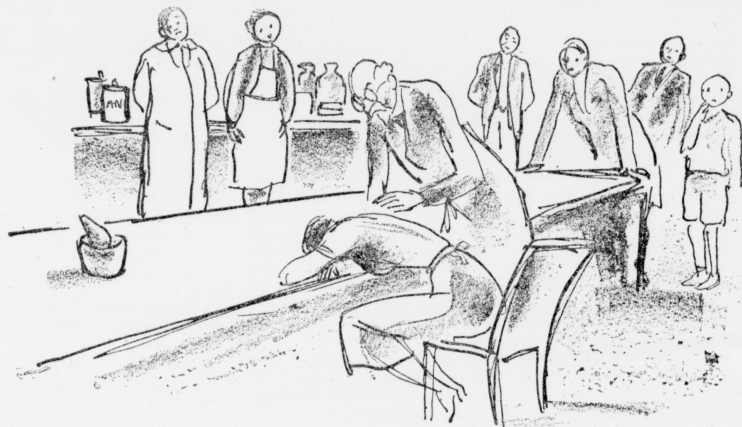
— Ellen! genog han. Der var Vemodighed i Stemmen, Ellen! Du véd nok...

— Lad mig i Fred! Jeg har ikke Tid! svarede hun.

Da gik han hen til hende, greb med sine Hænder omkring hendes Hoved og trak det tilbage mod sig. Men hun havde en vaad Kuld i Haanden, den smækkede hun bagud over sin højre Skulder og ramte ham lige i Ansigtet. Han slap Taget og rykkede tilbage. Hun vendte sig om. Hendes Øjne skød Lys, og hun hvædede:

— Usling! Du tror vel, du kan faa det med mig som med alle dine Pige-børn, du har vil at gaa udenfor og se dumme ud! Du kan tro Nej!

Johan Pettersson svarede ikke. Han listede ud gennem Døren og gik fløj-tende sin Vej. Af ren Fortvivlelse skiftede han Kæreste den samme

Ellen Larsson sank ned paa en Stol ved det lange Bord og støttede Hovedet i Bordkanten. Det er min Skyld, det er min Skyld, klagede hun.

trodsr vi Mænd frem allerede i en tidlig Alder. Johans Petterssons Kæreste var hele Natten paa Bunden af Baaden livløs af Søsyge. Jeg tror, hun fik nok af ham med den Fur, eller maaske han af hende; om Mandagen var hun afløst af en anden.

Efteraaret var bidende koldt; kan jeg huske; Vinteren kom anstignende med truende Kulde, og allerede Juleugens første Dage varslende om den Orkan, som skulde komme — det syntes man i hvert Fald bagefter. Men ikke brød Johan Pettersson sig om det. Han gik en hel Uge for Jul med straalende Øjne og forlæte, at første Juledag skulde han Kompagnonen og den nye Kæreste sejle til København for dér at fejre Jul paa Københavnerens i Forhold til den skaaanske Metropoli glade og gemyttelige Maade. Ingen af de yngre indsaar de dumdrægtige i Planen; Johan Pettersson set derimod adskillige Grader i deres Agtelse.

— Den klarer jeg som en Leg! sagde han. Der kan fyres i Kabytten, saa Pækbarnet slet ikke behøver at fryse, og min Kompagnon og jeg skiftes til at oianøvrere Skuden.

Paa Eftermiddagen Juleaften Dag blev hele Personalet sammenkaldt i Laboratoriet. Der blev budt paa Julebryg og delt Julegaver ud, og den gamle Apoteker holdt en meget alvorlig Tale om Julens Betydning og Velsignelse, om det Livets Ansvar vi Mennesker havde faaet ved at blive født til Verden, og om hvor fattigt Jordelivet var i Forhold til, hvad der ventede os paa den anden Side af Tilværelsen.

Johan Pettersson var saa glad ved Tanken paa Sejlturen til Nabolandet

paa den anden Side af Sundet, at han betroede sig til hvem, der vilde høre paa ham, medens han skildrede en saadan Sejlturs vidunderlige Beskaftethed. Det kom for Ørene af den gamle Apoteker, hvad han agtede at bruge Juledagene til, og med milde men bestemte Ord fraraadede han ham paa denne lettsindige og gudsforgæende Maade at misbruge sin Fritid. Johan Pettersson hørte ydmygt til, men tænkte jo sit; han havde en helt anden Opfattelse af Begrebet Letsindighed, og hvad det gudsforgæende angik var han sikkert lidt af en Analfabet.

Den første Juledag, som nu kom, erobrede sig i Nordens Historie en Plads mellem det, som huskes. Ingen kunde vide, at den vilde blive saa morderisk styg, og da man advarede Johan Pettersson fra Danmarksturen, saa var det ikke med nogle Tanker paa, at Vejret skulde blive saa særlig forbyderisk den Dag, han Kompagnonen og Kæresten agtede at genbesøge Øresunds Bølger; men ethvert fornuftigt Menneske syntes, at hvordan Vejret end blev og hvorledes han end bar sig ad, saa kunde det ikke være andet end at udfordre de højere Magter, naar han saaledes smed sig og de to andre ud i Eventyret.

Selv Ellen Larsson prøvede at omvende ham.

— Jeg synes, du skulde vente med den Københavneretur til det bliver Sommer, Johan, sagde hun.

Det varede lidt inden Johan Pettersson svarede.

— Det vilde vel nok kun glæde dig, om jeg kapslede, sagde han saa, og der var Bedrøvelse i Stemmen.

Dags Aften, thi allerede den næste Dag mødte en ny frem, og den forrige havde han kun haft et Par Dage.

Johan Pettersson holdt sig med Cykel og det vilde ikke sige saa lidt den Gang. Han havde jo købt den paa Ratebetaling, og med Raterne var han vist ikke saa nøje; men han havde den jo, og det var jo Hovedsagen. Han var Medejler af en Sejlbåd og saa og det var egentlig dette Medejerskab, der gjorde ham saa eventyrlig i de yngres Funderinger. Han skyede hverken Vejrs eller Vind, om det var Sommer eller Vinter, Foraars eller Efteraar, var ham lige meget, naar han fik Lyst til at stikke til Søs. En Sommeraften fik han overrakt mig til at følge med hans Kompagnon og Kæresten for den Uge var ogsaa med, og det blev en Sejltur, jeg ikke glemte saa hurtigt. Væl var det Sommer, men blæste gjorde det, og Baaden gyngede, saa jeg sad med Hjertet i Halsen hele Natten. Og mine Forældres Revselser faaet jeg saadan uden Tilælselse indbød mig paa at trods Naturkræfterne gjorde naturligvis sit til, at Turen ikke engang kunde huskes med Fornøjelse. Hele Natten fandt jeg mig uden at knys eller forlange at komme i Land i Johan Petterssons natlige Leg med Livet — det Mod, som har Skrækken helt oppe ved Overfladen,

— Hvor vilde det kunne være til Glæde for mig! sagde hun og smilte. Han tog hendes Haand.

— Kom!

Han trak hende afslædt, og de talde en Stund med hinanden. Jeg kunde se, hvorledes hans Ansigt skiftede Udtryk og tilsidst slivnede i Trods. Han gjorde omkring og forlod hende.

I den skaaanske Metropoli begynde Vejret at rase for Alvor første Juledags Eftermiddag. I Huset, hvor vi boede, pillede Stormen Skørstenens i Stykker Stump for Stump, til at Par af dem styrtede ned, saa Teglstenene hvirvlede i Luften og faldt ned i Gaarde og Gader. Stormen tiltog for hver Time, slog uafbrudt nye, rædselsfulde Rekorder og forvandlede ved Måbatsfuld Lufrummet til et de løslupne Naturkræfters desperato Raseri der slog alt levende Liv med Rædsel og tvang tænkelige Væsener til at beskæftige sig med den bibelske Fortællelse om Jordens Undergang. Vinden pøb med lange, hvæsende Lyde i Revner, vrælede med utømmelig Bestialitet over Tage og omkring Gavl, brøstede som gigantiske Fabeldyr i modstandslos Væsten gennem Rummet.

Jeg glemmer aldrig den Nat! Vi havde kun et Par Vinduer ud til Gaden; Kokenet og det Værelse, vi opholdt os i, laa til Gaarden; men intet kan jo gaa Folk i Nerverne som Blæst, og dette var jo en fantastisk Orkan af Vind, der hver for sig var i Stand til at gøre Tilværelsen sur for organisk Liv. Alt som kan baade ses og høres, taler sit ofte ordløse Sprog til menneskeligt Liv; men hvad der ikke kan ses, men høres, som meget mere, giver Anelser om Mystik.